

RECENSION

Bill Murray, Frances McDormand, Edward Norton och Bruce Willis.

Moonrise Kingdom

Originaltitel: **Moonrise Kingdom**

Svensk titel: **Moonrise Kingdom**

Regi: **Wes Anderson**

Producenter: **Wes Anderson & Scott Rudin**

Manus: **Wes Anderson & Roman Coppola**

Foto: **Robert D. Yeoman**

Roller: **Edward Norton, Bruce Willis, Jared Gilman, Kara Hayward, Bill Murray, Frances McDormand m fl.**

USA 2012

Längd: **1 tim 34 min**

Censur: **tillåten från 7 år**

Distributör: **Nonstop Entertainment AB**

Öppningsscenen är briljant filmekvibrilism. Kameran går genom väggar, hälsar på alla familjemedlemmar till tonerna av Benjamin Britten. Vi får följa med in i en detaljerad dockfilmsestetik där vi anar dysfunktionalitet och en familj utan särskilt mycket kontakt. Var och en sitter för sig själv och som sig bör i en Wes Anderson-film hittar vi en Bill Murray med bitter och självömkan uppsyn. Så långt allting gott.

Anderson och medförfattaren Roman Coppola har förflyttat oss till 1965 och en liten arkipelag där scoutgrupper regerar. En dag har Sam försvunnit utan förklaring (näja, han var ändå den minst populära i gruppen, som scoutledaren Ed Norton konstaterar). De övriga i Khaki-scoutgruppen beordras att hitta Sam tillsammans med bland andra lokala polisen (Bruce Willis) och socialtjänsten

(Tilda Swinton som en elak Prussiluska). Det ingen vet är att den försvunne har bestämt träff med sin älskade Suzy (en slags miniversion av Paltrows Margot i familjen Tenenbaum) för att leva i det egna paradiset Moonrise kingdom.

Vi har blivit vana vid att det Andersonska universumet är en halvsurrealistisk sagovärld där överintelligenta barn betar sig som vuxna och att föräldrars bristande kommunikation med sina barn driver alla till vansinne. *Moonrise Kingdom* har klara drag av *Rushmore* (1998), som fortfarande är regissörens största stund i min bok. Men känslor, empati och kärleken till rollfigurerna fastnar på halva vägen. Magiskt och färgkodat (här i varmt gula nyanser som minner om USA:s storhetsperiod på 70-talet) filmskapande i all ära, men hjärtat måste alltid finnas där tillsammans med alla fina universitetspoäng. Anderson befinner sin i sin egen filmvetenskapliga glasbubbla där uppenbarligen få saker behöver träda utanför smart ironi och trolleritrix.

Amerikanens filmer är alltid underhållande anakronistfester. Jag blir dock aldrig helt nöjd längre och kommer osökt att tänka på ett meningsutbyte som Fellini hade med Mario Pisu under inspelningen av *Julietta* och *andarna* (1965). Pisu menade att allt runt omkring honom kändes oäkta. Fellini svarade klarsynt med att "det är för att livet är fejk".

Moonrise Kingdom är ganska roligt, charmigt och sött ögonodis. Känslan efteråt är dock lite för mycket av leksaksaffär för nykläckta filmstudenter som minsann får pricka alla spår från både Truffaut, John Ford, *Mandomsprovet* (1967) och Woody Allen.

Fredrik Söderlund